А·Р·Х·И·В·А
КОНСТАНТИНЪ СТОИЛОВЪ
1853–1901

Дано нововотираниятъ бюджетъ за откриванието на нови агенства даде възможностьта да се открие вториятъ пѫть Цариградското мѣсто, та да мога да рѣша и азъ единъ день, макаръ и късно: хвала богу... стана и за мене Господь на тоя свѣтъ. Господинъ Симитовъ ме пита само: защо не сѫ ме изпратили мене въ Цариградъ, когато при познанствата съ управляващитѣ хора на които се радвамъ, при познаването страната, културата ѝ, правата ѝ, езицитѣ ѝ и пр. и пр. щѣхъ да бѫда не само по-способенъ, но и твърдѣ полезенъ за гонимото и отъ двѣтѣ страни сближение на двата братски народа. Азъ му отговорихъ, че „за такова мѣсто намирахъ пригоденъ не само хората отъ Стоиловото правителство, но и отъ бившето (въ онитѣ години което ме рѣшаваше за агентъ още въ Стамболово врѣме), но че, види се, не съмъ ималъ късметъ, каквото е могла да ми мине Агенцията отъ носа." Какво мислите: да се надѣвамъ ли, или да попитамъ и азъ, като онзи македонецъ, своята дружинка: „рови ли сте гонили яйца"? И така и така има хора, които не желаятъ да бѫдѫ тука; не можемъ ли тогазъ, да се удовлетвори и тѣхното, па и моето желание?